

4. Directive 2009/73/EC of the European Parliament and of the Council of 13 July 2009 concerning common rules of the internal market in natural gas and repealing Directive 2003/55/EC // OJ. – L 211. – 14.08.2009. – P. 94–136.

5. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України №1629-IV від 18.03.2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – №29. – від 16.07.2004. – Ст. 367.

6. Про ратифікацію Протоколу про приєднання України до Договору про заснування Енергетичного Співтовариства: Закон України №2787-VI від 15.12.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – №24. – від 17.06.2011. – Ст. 170.

7. Про житлово-комунальні послуги: Закон України №1875-IV від 24.06.2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – №47. – Ст.514.

## **ПРАВОВІ ЗАСАДИ КОДИФІКАЦІЇ ЕКОЛОГІЧНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ**

**Євстігнєв Андрій Сергійович**, кандидат юридичних наук, доцент кафедри екологічного права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Кризова екологічна ситуація в сучасній Україні потребує активного реагування з боку держави та інститутів громадянського суспільства, що передбачається на рівні Основних засад (стратегії) державної екологічної політики України на період до 2020 року, затвердженої Законом України від 21 грудня 2010 року N 2818-VI.

Одним із напрямів такого реагування є удосконалення нормативно-правового регулювання екологічних суспільних відносин. Очевидно, що сучасне екологічне законодавство без його істотного оновлення не в змозі забезпечити повноцінну реалізацію сталого розвитку на теренах нашої держави, який водночас визнано розвиненими країнами світу основним принципом розвитку людства у 21 столітті. Зазначене обумовлене переважним орієнтуванням названого законодавства на реалізацію економічного інтересу у сфері екології, за якого недостатньо враховується або взагалі ігнорується екологічна складова, незважаючи на декларування пріоритетності останньої. Тому необхідність значного якісного оновлення відповідного нормативного масиву не викликає сумнівів.

Водночас, такому оновленню має передувати вирішення трьох важливих питань, що може стати важливою передумовою успішного завершення цього процесу, наслідком якого повинна стати чітка неколізійна система нормативних приписів, які ефективно забезпечуватимуть баланс екологічної та економічної складових сталого розвитку.

По-перше, слід чітко і однозначно визначитись із тим, в чому саме полегатиме систематизація екологічного законодавства на сучасному етапі. Вочевидь, що не йдеться про кодифікацію, наслідком якої обов'язково має бути значне зменшення кількості нормативних актів із включенням їх узгоджених між собою положень до єдиного акта або створення такого акта (адже він, хоч і недостатньо досконалий, вже існує у формі Закону України "про охорону навколишнього природного середовища"). Такий висновок обумовлений широким спектром екологічних відносин, який постійно розширюється і водночас потребує "індивідуального" підходу до регулювання кожної його складової, а також значною кількістю чинних нормативних документів, що їх регламентують, положення яких об'єктивно немає потреби звести в один закон (кодекс). Основним завданням кодифікаційного процесу слід визнати створення єдиної чіткої взаємоузгодженої системи адекватних сучасним умовам правових приписів з максимальним регулятивним навантаженням замість сучасних невиправдано бланкетних положень, при цьому основним спрямуванням такої оновленої системи має бути попередження можливих негативних

впливів господарської діяльності та зміненого внаслідок її здійснення довкілля на життя і здоров'я людини.

По-друге, до початку кодифікації не можна не визначити чіткі межі (перелік) відносин, норми щодо регулювання яких удосконалюватимуться. І тут представникам природоохоронного та антропоохоронного підходів у еколого-правовій науці слід нарешті, об'єднавши вказані підходи, створити оптимальну систему та структуру предмета екологічного права. При цьому варто враховувати незворотні процеси екологізації всіх сфер суспільного життя, за яких еколого-правове регулювання цілком виправдано може і повинно поширюватись на відносини, які ще нещодавно вважались "монопольним" об'єктом регулювання інших галузей права.

По-третє, важливою передумовою ефективної та результативної кодифікації має бути визначення єдиних принципів регулювання всього спектру екологічних відносин та надання таким принципам статусу обов'язкових визначальних положень, які неодмінно мають бути повністю дотримані у всіх випадках формулювання і застосування будь-якого положення екологічного законодавства. Такий підхід повинен змінити ситуацію, яка існує наразі, за якої, не зважаючи на закріплення чималої кількості норм-принципів на рівні актів екологічного законодавства, конкретні (спеціальні) положення цих же актів нерідко відверто суперечать змісту основних вихідних засад, нівелюючи їх системоутворюючий статус. Однак слід також врахувати важливість виваженого підходу до виділення переліку відповідних принципів, за якого такими б були названі дійсно основні вихідні засадничі положення та ідеї, які поширюються на всі без виключення екологічні правовідносини та сприяють забезпеченню їх ефективного регламентування на засадах сталого розвитку.

Вирішення трьох вищезокреслених питань із урахуванням їх взаємних впливів, на наше переконання, є об'єктивною передумовою ефективності кодифікації вітчизняного екологічного законодавства на сучасному етапі.

## **СТАБІЛЬНІСТЬ ЗАКОНОДАВСТВА ЯК ОДНА З УМОВ РОЗВИТКУ ІПОТЕЧНОГО КРЕДИТУВАННЯ В УКРАЇНІ**

**Чиж Юлія Володимирівна**, кандидат юридичних наук, викладач кафедри громадської безпеки НАВС

Актуальним питанням, яке сьогодні все ще продовжує існувати в нашій державі є кредитування та його цінова недоступність для більшості населення. Сьогодні існує співвідношення попиту та пропозиції, однак залишається не вирішеність відсутності можливості такого використання.

У період депресії, коли відбувається масове вивільнення з виробничої сфери грошового капіталу та його нагромадження у формі позичкового капіталу, знижується прибуток. Для періодів пошвавлення характерним є те, що стрімко зростає попит на кредит при недостатніх обсягах позичкового капіталу, а тому процент підвищується, що ми спостерігаємо на даний час.

З огляду на проблеми, які постали в Україні в зв'язку з відсутністю стабільності не лише на ринку кредитування, а й застосування законодавства щодо кредитування, це спричиняє в окремих випадках порушення виконання цивільно-правових договорів, які вже було укладено. Так, у високорозвинених країнах є всі економічні, правові та інституційні передумови кредитування, що й забезпечило його значний розвиток, де з часом склалася чітка банківська система. Відповідно сьогодні в зарубіжних державах ми маємо змогу споглядати як на стабільність, так і на прозорість даної сфери.